

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 364/2019-96

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. októbra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca), zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Belicom, M. R. Štefánika 36, Martin, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 55/2007 po podaní dovolania a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 257/2019, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnej sťažnosti [REDACTED] n e v y h o v u j e .

Odôvodnenie:

I.

Skutkový stav a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. októbra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 12 C 55/2007, sp. zn. 9 C 210/2007 a sp. zn. 16 C 122/2007 (ďalej aj „napadnuté konania“), ako aj v nadväzujúcich odvolacích a dovolacích konaniach v týchto veciach.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ v roku 2007 inicioval podaním žalôb tri súdne konania pred okresným súdom, ktoré sa podľa jeho tvrdení *„stále riešia na rôznych stupňoch súdov...“*.

Sťažovateľ ďalej poukázal na judikatúru ústavného súdu, z ktorej sťažovateľ vyvodil, že *„konanie o dĺžke 6 rokov je porušením práva...“*.

Poukázal aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), *„že do celkovej dĺžky konania treba zaradiť aj dobu, kedy sa vec prejednáva pred súdmi rozhodujúcimi o mimoriadnych opravných prostriedkoch, vrátane konania pred ústavným súdom, lebo rozhodnutie týchto súdov nemôže mať vplyv na výsledok súdnej žaloby, sporu a pod. – Poiss vs. Rakúsko, Bock vs. Nemecko, Kraska vs. Švajčiarsko, a iné“*.

Na základe uvedeného sťažovateľ uzavrel, že *„... je nesporné, že táto ústavná sťažnosť je v plnom rozsahu dôvodná, keďže konania vo všetkých 3 uvedených súdnych sporoch, sa pred slovenskými súdmi riešia už 13 rokov!“*.

Sťažovateľ sa domáha aj priznania finančného zadosťučinenia v sume 20 000 €.

3. Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] na prejednanie veci v primeranej lehote a bez zbytočných prieťahov zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru a v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR v konaniach č. 12C/55/2007, 9C/210/2007 a 16C/122/2007 na Okresnom súde Bratislava I, na Krajskom súde Bratislava a Najvyššom súde SR porušené bolo.

2. [REDAKOVANÉ]... sa priznáva zadosťučinenie vo výške 20 000 €, ktoré je mu OS BA I, KS BA a NS SR povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne...“

4. V súčinnosti s okresným súdom ústavný súd zistil stav napadnutých konaní. Z vyjadrenia okresného súdu z 8. novembra 2019 vyplýva, že v konaní sp. zn. 16 C 122/2007 bolo právoplatne rozhodnuté v dovolacom konaní 3. decembra 2018, vo veci sp. zn. 9 C 210/2007 bolo právoplatne rozhodnuté v dovolacom konaní 30. júla 2019 a v konaní vo veci sp. zn. 12 C 55/2007 sťažovateľ podal dovolanie 4. decembra 2017, ktoré bolo postúpené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) 25. októbra 2019 a o ktorom prebieha dosiaľ neskončené dovolacie konanie pod sp. zn. 2 Cdo 257/2019.

5. Právna zástupkyňa sťažovateľa (ustanovená na jeho žiadosť Centrom právnej pomoci) doplnila ústavnú sťažnosť podaním doručeným ústavnému súdu 5. februára 2020, v ktorom popísala priebeh napadnutých konaní a navrhla, aby ústavný súd o sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Základné právo [REDAKOVANÉ]... na prerokovanie bez zbytočných prieťahov podľa Čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I. v konaní vedenom pod sp. zn. 9C/210/2007 porušené bolo.

Základné právo [REDAKOVANÉ]... na prerokovanie bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I. v konaní vedenom pod sp. zn. 16C/122/2007 porušené bolo.

Základné právo [REDAKOVANÉ]... na prerokovanie bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I. v konaní vedenom pod sp. zn. 12C/55/2007 porušené bolo.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva [REDAKOVANÉ]... finančné zadostučinenie vo výške 30.000,- € ako náhradu nemajetkovej ujmy, ktoré je povinný zaplatiť porušovateľ do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu Ústavného súdu.

Porušovateľ je povinný zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania...“

6. Sťažovateľ podaním doručeným ústavnému súdu 13. februára 2020 vzal v celom rozsahu späť doplnenie ústavnej sťažnosti vykonané právnu zástupkyňou 5. februára 2020, uviedol, že v celom rozsahu trvá na svojom podaní doručenom 16. októbra 2019, ako porušovateľa svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uviedol I. Okresný súd Bratislava I, II. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), III. najvyšší súd, IV. štát – Slovenskú republiku, zastúpenú Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, a V. Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. Sťažovateľ zároveň upravil petit sťažnosti tak, že požaduje vyslovenie porušenia uvedených práv vo všetkých napadnutých konaniach porušovateľmi v I. až V. rade a žiada uložiť porušovateľom I. až V. rade spoločne a nerozdielne povinnosť zaplatiť sťažovateľovi finančné zadostučinenie v sume 10 000 €. Sťažovateľ požaduje preskúmať celkovú dĺžku konania na všetkých stupňoch sústavy súdov.

7. Sťažovateľ doručil 14. mája 2020 plnú moc udelenú advokátovi JUDr. Petrovi Belicovi 10. apríla 2020 na zastupovanie v konaní o ústavnej sťažnosti sťažovateľa vo veci vedenej okresným súdom sp. zn. 12 C 55/2007 a v odvolacom a dovolacom konaní. Nový právny zástupca doplnil ústavnú sťažnosť s tým, že požaduje vyčkať s rozhodovaním ústavného súdu do 31. júla 2020 pre účely nahliadnutia do spisu na všeobecných súdoch a vypracovania presného opisu skutkových okolností, ktoré pre mimoriadne opatrenia toho času nie je umožnené. Zároveň takto upravil petit ústavnej sťažnosti:

„I. Základné právo [REDAKOVANÉ]... podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru v ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného

súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp.zn.: 12C/55/2007 a postupom Krajského súdu Bratislava v odvolacom konaní... a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v dovolacom konaní... porušené BOLO.

II. [REDAKOVANÉ]... sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 10.000 Eur..., ktoré sú Okresný súd Bratislava I a Krajský súd Bratislava a Najvyšší súd Slovenskej republiky povinní spoločne a nerozdielne vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia na bankový účet jeho právneho zástupcu.

III. Okresný súd Bratislava I je povinný nahradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 375,24 €... “

8. Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením sp. zn. II. ÚS 364/2019 z 23. júna 2020 ju prijal na ďalšie konanie v rozsahu namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 55/2007 po podaní dovolania a postupom najvyššieho súdu v dovolacom konaní vedenom pod sp. zn. 2 Cdo 257/2019. Vo zvyšnej časti bola ústavná sťažnosť odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

II.

Vyjadrenie odporcu a replika sťažovateľa

9. Predseda okresného súdu listom sp. zn. 1 SprV 680/2020 z 28. augusta 2020 ústavnému súdu oznámil, že netrvá na ústnom prejednaní sťažnosti, a k priebehu napadnutého konania v podstatnom uviedol, že okresný súd priebežne konal, čo má oporu v spise, a preto nemožno konštatovať jeho nečinnosť.

10. Predseda najvyššieho súdu listom č. k. KP 3/2020-330 z 23. júla 2020 oznámil ústavnému súdu, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania, a k dĺžke konania zákonná sudkyňa uviedla, že na najvyššom súde konanie prebieha osem a pol mesiaca a k zbytočným priet'ahom nedochádza.

11. Sťažovateľ podaním zo 14. septembra 2020 zotrval na ústavnej sťažnosti, oznámil svoj súhlas s upustením od pojednávania, oznámil, že netrvá na podanej námietke

zaujatosti vo vzťahu k všetkým sudcom ústavného súdu a k meritu opakovane uviedol, že žiada posúdiť dĺžku konania ako celku vrátane konania pred okresným súdom a krajským súdom. Zároveň požiadal, aby bolo jeho právnomu zástupcovi umožnené nahliadnúť do spisového materiálu okresného súdu. Právny zástupca sťažovateľa podaním z 30. septembra 2020 v podstate zopakoval stanovisko sťažovateľa. Ústavný súd oznámil právnomu zástupcovi vrátenie spisu okresnému súdu z 29. septembra 2020 a ponechal časový priestor na nahliadnutie do spisu v rozsahu 5 dní.

12. Vzhľadom na oznámenia sťažovateľa a predsedu okresného súdu a predsedu najvyššieho súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Priebeh napadnutého konania

13. Ústavný súd zo zapožičaného súdneho spisu okresného súdu zistil tento priebeh napadnutého dovolacieho konania:

- Sťažovateľ podal 4. decembra 2017 na poštovú prepravu dovolanie proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 9 Co 411/2015 z 21. septembra 2017, ktorý mu bol doručený 14. novembra 2017. Okresnému súdu bolo dovolanie doručené 6. decembra 2017.

- Žalovaní v I. a II. rade doručili okresnému súdu 1. marca 2018 vyčíslenie trov konania a žiadosť o ich priznanie.

- Okresný súd uznesením sp. zn. 12 C 55/2007 z 27. augusta 2018 priznal žalovaným v I. a II rade nárok na náhradu trov konania a žalovaným v III. a IV rade nepriznal nárok na náhradu trov konania.

- Sťažovateľ podaním doručeným okresnému súdu 22. augusta 2018 žiadal o poskytnutie informácií zo spisu.

- Odpoveď sťažovateľovi bola doručená 19. septembra 2018.

- Okresný súd uznesením z 20. marca 2019 vyzval sťažovateľa na odstránenie väd dovolania v lehote 10 dní.

- Listom doručeným okresnému súdu 24. mája 2019 oznámil sťažovateľ, že 17. a 18. mája 2018 požiadal Centrum právnej pomoci (ďalej len „centrum“) o ustanovenie advokáta na zastupovanie v dovolacom konaní a požiadal o predĺženie lehoty na odstránenie väd, kým centrum nerozhodne o právnej pomoci.

- Centrum 28. februára 2019 odoslalo do elektronickej schránky súdu rozhodnutie o nepriznaní nároku na právnu pomoc vo veci dovolania z 28. mája 2018 (právoplatné 30. mája 2018) a na opakovaný dopyt mailom 11. júna 2019. Z registra vedeného centrom vyplýva, že žiadosť o ustanovenie zástupcu vo veci dovolania podal sťažovateľ 17. januára 2018.

- Okresný súd listom z 29. júla 2019 (doručený sťažovateľovi 19. septembra 2019) oznámil sťažovateľovi, že lehotu na doplnenie dovolania nepredlžuje, pretože o nepriznaní nároku na právnu pomoc v tejto veci bolo rozhodnuté centrom už 28. mája 2018.

- Spis bol na dovolacie konanie doručený najvyššiemu súdu 25. októbra 2019.

- Najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Cdo 257/2019 z 30. júla 2020 odmietol dovolanie pre nedostatok právneho zastúpenia dovolateľa.

- Dovolací súd spis vrátil okresnému súdu 7. augusta 2020.

IV.

Relevantná právna úprava a judikatúra

14. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

15. Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o tom, či postupom okresného súdu a najvyššieho súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

16. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (IV. ÚS 221/04).

17. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z čl. 2 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), ako aj z čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

18. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou EŠLP ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

V.

Právne posúdenie veci

19. Pokiaľ ide o kritérium, ktorým je právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že úkony okresného súdu súvisiace s predložením veci na dovolacie konanie

tvoria rutinnú administratívnu súčasť činnosti okresného súdu a rovnako posudzovanie podmienok prípustnosti dovolania na strane najvyššieho súdu. Ani okolnosti prejednávanej veci neodôvodňujú jej mimoriadnu skutkovú či právnu náročnosť. Predmet konania – ochrana osobnosti je v zmysle judikatúry ústavného súdu, ako aj ESLP prioritizovaný.

20. Správanie sťažovateľa ako účastníka konania je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Ústavný súd zo zapožičaného súdneho spisu zistil, že sťažovateľ prispel k predĺženiu predmetného konania rozhodujúcou mierou, keď okresnému súdu neoznámil, že jeho žiadosť o poskytnutie právnej pomoci centrom bola vybavená negatívne už 28. mája 2018 a, naopak, ešte 24. mája 2019 žiadal okresný súd o predĺženie lehoty na doplnenie dovolania do času ustanovenia advokáta centrom. V tomto liste sťažovateľ uvádzal, že o ustanovenie advokáta požiadal 17. a 18. mája 2019. Centrum však v rámci súčinnosti s okresným súdom tieto údaje nepotvrdilo, keď uviedlo, že žiadosť o ustanovenie advokáta vo veci dovolania podal sťažovateľ 17. januára 2018. Od právoplatnosti rozhodnutia centra o nepriznaní nároku na právnu pomoc mal sťažovateľ dostatok času, aby si zvolil zástupcu a udelil mu plnomocenstvo. Až do rozhodnutia dovolacieho súdu tak neučinil a neudelenie plnomocenstva zvolenému advokátovi na zastupovanie v dovolacom konaní sa stalo dôvodom odmietnutia dovolania najvyšším súdom.

21. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu a najvyššieho súdu v namietanom konaní, pričom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné priet'ahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

22. Z popísaného priebehu súdneho konania vyplýva, že predĺženie vykonania procesných úkonov pred predložením veci na dovolacie konanie bolo spôsobené tým, že sťažovateľ podal dovolanie bez právneho zastúpenia, neoznámil bez zbytočného odkladu

okresnému súdu, že mu právna pomoc nebola priznaná, a preto uznesenie o odstránení väd dovolania okresný súd vydal až 20. marca 2019. Po získaní relevantných informácií od centra okresný súd listom z 29. júla 2019 oznámil sťažovateľovi, že lehotu na doplnenie dovolania nepredĺži a vec postúpil dovolaciemu súdu 25. októbra 2019. Aj keď sa teda obdobie konania okresného súdu takmer dvoch rokov javí ako neprimerané, nemožno mu pričítať k zodpovednosti predĺženie spôsobené sťažovateľom.

23. Pokiaľ ide o postup najvyššieho súdu v dovolacom konaní, ústavný súd nezistil excesívnu dĺžku konania, pretože uznesením sp. zn. 2 Cdo 257/2019 z 30. júla 2020 bolo dovolanie pre nedostatok právneho zastúpenia odmietnuté a spis vrátený okresnému súdu 7. augusta 2020. Celková dĺžka konania o dovolaní sťažovateľa (od 4. decembra 2017 do 30. júla 2020) v rozsahu približne 2 a pol roka je ešte z ústavného hľadiska akceptovateľná, najmä s prihliadnutím na pričinenie sťažovateľa k jeho dĺžke.

24. Ústavný súd preto konštatuje, že postup okresného súdu v napadnutom konaní v rozhodnom období možno hodnotiť ako smerujúci k nastoleniu právnej istoty sťažovateľa a predĺženie konania bolo spôsobené okolnosťami na strane sťažovateľa. Postup najvyššieho súdu nevykazuje znaky pnutia s označenými základnými právami sťažovateľa. Z uvedených dôvodov ústavnej sťažnosti sťažovateľa nevyhovel (čl. 127 ods. 2 ústavy a contrario).

25. Vo vzťahu k požiadavke sťažovateľa posudzovať dĺžku konania ako celku vrátane konania pred okresným súdom a krajským súdom spolu s dovolacím konaním ústavný súd upriamuje pozornosť sťažovateľa na bod 17 uznesenia z 23. júna 2020 v tejto veci, kde vo vzťahu k meritórnemu konaniu na súde prvej inštancie a na odvolacom súde odôvodňuje odmietnutie sťažnosti v tejto časti, keďže tieto konania boli právoplatne skončené pred podaním ústavnej sťažnosti. Vychádzal pritom zo štandardnej rozhodovacej praxe ústavného súdu opierajúcej sa o teoretické východiská uvedené v bode 14 predmetného uznesenia.

26. Nad rámec uvedeného ústavný súd pre úplnosť dodáva, že vzhľadom na späťvzatie námietky zaujatosti, ktorá bola sťažovateľom vznesená pôvodne voči

všetkých sudcom ústavného súdu, neskôr zúžená len vo vzťahu k členke senátu II. ÚS Jane Laššákovéj a podaním sťažovateľa zo 14. septembra 2020 vzatá späť aj v tomto zostatkovom rozsahu, ústavný súd o námietke zaujatosti nerozhodoval osobitným procesným postupom upraveným v rozvrhu práce ústavného súdu a po späťvzatí námietky na ňu neprihliadal.

27. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania. Sťažovateľ nebol v konaní úspešný a okresnému súdu a najvyššiemu súdu trovy nevznikli, preto o nich ústavný súd nerozhodoval.

28. Podľa čl. 133 ústavy toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu